

Ai las!

Farta? Més que farta! Recontrafarta diria jo! N'hi ha que gallegen tot afirmant que no es cansarien d'admirar la nostra bellesa, els nostres poders i la nostra elegància, també n'hi ha que s'atreveixen a afirmar que desitjarien tenir ales per poder volar i ser lliures com nosaltres. Fins i tot ens han explicat que alguns forassenyats ens representen assegudes sobre un escaire de la lluna en el seu quart minvant. Ai las!, quanta ignorància! Que poc en saben de la nostra dissortada existència!

Fa segles, quan encara no havien inventat aquestes maleïdes llums elèctriques que poden il·luminar-se a l'instant restàvem desapercebudes en mig de les penombres. Fa segles, quan les gents es movien a peu, o com a molt en cavalls ensellats, els seguïem i avançàvem amb l'ajut de les nostres ales. Fa segles ens era fàcil ajudar als homes i les dones a complir els seus desitjos, satisfer les seves necessitats o perpetrar les nostres venjances. Però, Ai las!, aquells temps han passat. Fa segles no hi havia aparells de ràdio, ni televisors, ni telèfons, ni xarxes socials, llavors els homes i les dones creien en nosaltres, ens respectaven i ens temien. Però avui, ai avui!, avui això de ser una fada és un suplici i el més gran dels maldecaps. No podem amagar-nos sense assumir el risc que en qualsevol moment s'encengui una llum i ser descobertes. No podem garantir anticipar-nos als nostres protegits, ells poden pujar en un tren, en un cotxe o en un avió i nosaltres no. No podem influir seriosament sobre les idees i les supersticions perquè, tan aviat envies un missatge o un disseny, sempre hi ha algú disposat a desmentir-ho en qüestió de minuts, avui tothom es comunica amb tothom amb absoluta immediatesa a través de les maleïdes xarxes socials. Ai las!, contra això no hi podem lluitar.

Només fa uns anys, durant una recent guerra civil i una cruenta postguerra, vam tenir l'oportunitat d'exercir de nou els nostres poders. Ai las!, Aquells van ser uns anys d'ignorància, de penúria, de rancúnia i de foscor.

Avui les fades de Balagî hem de romandre amagades. Durant uns anys vam raure per les faldes del màgic turó de Mor-Mur fins que, ai las!, un desaprensiu el va llaurar i rasurar

Ara ens hem traslladat al puig de Montalegre on els vents bufen nets i les nits hi són calmades. Allí restem esperant sense saber exactament el que, potser esperem que els temps canviïn per poder tornar a usar els nostres poders i habilitats. De moment hem decidit romandre quietes i amagades. Només ocasionalment baixem a la ciutat. De fet, no fa pas massa, una de les nostres va decidir arriscar-se per explorar noves oportunitats. L'aconsellarem que no ho fes però, ai las!, la seva determinació era irreductible. Va tornar esgarriada.

Hi va anar una fosca nit de lluna nova. Volia explorar la casa del seu darrer encanteri i no la va reconèixer. No és que no sabés orientar-se no, és que tot l'edifici estava desfigurat, aquella casa del carrer Major –ara anomenat Francesc Borràs- havia estat totalment buidada i novament emplenada per un garbuix de parets transparents i ferros recargolats on era impossible trobar cap amagatall. Tampoc va detectar cap indici de l'essència del seu últim protegit, un humil impressor que també havia regentat una llibreria sota els porxos del carrer d'Avall. Decebuta intentà deambular pels viarans que havia conegut. Tot estava canviat, els carrers més estrets ja no hi eren, l'església de la plaça Sant Salvador havia desaparegut i per més desesperació uns potents fanals de llum artificial ho il·luminaven tot amb una inquietant llum ataronjada. Una vella noctàmbula recolzada en un balcó la va descobrir, curiosament no es va espantar ni esfereir i es limità a increpar-la amb veu ronca i rogallosa – Desvergonyida! On vas tota nua? Que no ho veus que ja no estem en carnestoltes com per anar disfressada d'àngel?-. Esporuguida va intentar amagar-se en un d'aquells flamants carruatges sense cavalls en els quals actualment es desplacen les persones, però gairebé tots estaven fortament tancats. Finalment va trobar-ne un amb la porta oberta, l'espai era estret i les maleïdes ales no la deixaven aposentar còmodament. Dins feia una intensa olor d'herba cremada, era una olor que no va identificar però era penetrant i agradable. Quan finalment aconseguí acomodar les plomes entre els seients una veu la sobresaltà. –Eh!, que aquí hi dormo jo – Era una noia jove, amb els cabells crespats i les pupil·les dilatades que li parlava alhora que inhalava el fum d'aquella olorosa herba -De totes maneres no cal que et preocupis, avui pots quedar-te al meu furgó, el meu Xato no vindrà fins demà i així em faràs companyia- Només atura la seva verborrea el temps just per prendre una anhelada d'aire -Però tia! Si vas tota nua!, i amb un sac de plomes a l'esquena!, ¿però tu de què vas? – i, sense esperar resposta, li oferí l'embolcall d'herbes incandescentes. -Va,

fuma, sigui el que sigui el que t'estigui passant després de fumar ja no et preocuparà-. El fum d'aquella herba li recordà el gust de l'essència d'amanita barrejat amb els extractes concentrats de la til·la cordata. Per un moment li semblà que perdia el món de vista, però refent-se de l'obnubilació desençaixà les ales d'entre els seients i sortí volant del carruatge. Mentre s'allunyava encara li ressonava la veu d'aquella noia que històricament cridava -Que fort!, que fort! Que n'és de bona aquesta maria!

Estorades pel seu relat, un cop més, reobrirem el gran debat, el nostre etern debat. Les unes tenim clar que hem de romandre fermes en la nostra idiosincràsia, encara que hàgim de restar amagades qui sap quants lustres més. Les altres opinen que cal que ens modernitzem per adaptar-nos als nous temps tot aprenent a usar els nous sistemes de comunicació, a sortir al carrer amb lluents vestits i a dominar l'art de la conducció dels carros sense cavalls per poder arribar sense demora allí on se'ns esperi o allí on ens vingui de gust anar. Però, ai las!, per poder assolir aquest objectiu hauríem de desprendre'ns definitivament de les preuades ales, símbol de la nostra essència i condició. Sense el plomatge dels nostres apèndixs dorsals perdríem irremeiablement la nostra identitat i, el que és més greu, perdríem definitivament l'oportunitat de poder reconciliar-nos amb l'ésser suprem qui, motivat per la nostra indecisió quan vam haver d'escollir entre servir a cel o a l'infern, ens va deixar vagant per aquesta terra talment els àngels contradictoris en què hem esdevingut.

La decisió és ferma. Seguirem esperant que altres temps de penúries i de foscuria ens proporcionin l'oportunitat de tornar a utilitzar tots els nostres poders i habilitats.

Alguns auguris vaticinen que aquests temps no han de trigar a arribar.

Ai las!

El minervista homònim